

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HET "DEEM HOUSE" MYSTERIE

(Murder at Deem House)

door

SAM BATE

1880

VERTALING: FABIENNE STRUYS

De Toneelcentrale * Bussum
Toneelfonds J. JANSSENS * Antwerpen

1986

(N° 1611)

PERSONAGES: (6 dames - 4 heren)

<u>FLORA:</u>	jong, knap meisje. Vlug onder de indruk. Dienstmeisje.
<u>JOHN DUDLEY:</u>	40 jaar. Advocaat.
<u>RHONA IVER:</u>	Vrouw van middelbare leeftijd. Verpleegster.
<u>DENISE TALBOT:</u>	Aantrekkelijke jonge vrouw. Secretaresse van Dudley.
<u>SYLVIA DUDLEY:</u>	(ex) vrouw van Dudley. 30 à 40 jaar. Hard, neurotisch, verbitterd.
<u>GLADYS BOONE:</u>	60 jaar. Vriendin van Rhona Iver. Verpleegster.
<u>SUPERINTENDANT FORREST:</u>	Man van in de 40. Politie-inspecteur.
<u>DR. KNOWLES:</u>	Dokter van middelbare leeftijd.
<u>DETECTIVE SERGEANT DENIS GREY:</u>	± 28 jaar. Politie-man.
<u>JUDY DONLAN:</u>	± 19 à 20 jaar.

EERSTE BEDRIJF.Eerste tafereel.

(Een kamer in "Deem House" in het dorpje Silver Harrow, Engeland.
Het is in de vroege vooravond.

Wanneer het doek opgaat, ziet men dat de tuindeuren openstaan.
Ze geven uit op de veranda. Aan de andere kant van de kamer is er een
haardvuur. Er staat een tafeltje met telefoon naast.
Naast de open haard is er een deur die naar de rest van het huis
leidt.

Vorbij de tuindeuren staat er een zetel.

In het midden van de kamer staat er een sofa. Tegen de achterste
muur staat er een buffet met 2 stoelen er naast. Op het buffet staan
enekele flessen, een karaf, een siphon en een paar glazen.)

FLORA: (achter scène) Komt u maar door.

DUDLEY: (achter scène) Dank u.

(Flora en Dudley komen binnen langs de deur. Flora is een jong, knap meisje dat vlug beïnvloed wordt. John Dudley is advocaat. Hij is ongeveer 40 jaar oud en is onberispelijk gekleed. Hij heeft een aktentas bij zich.)

FLORA: (laat Dudley eerst de kamer binnengaan)

Wie wenst u te spreken ?

DUDLEY: Ofwel Miss Boone, ofwel Miss Iver.

FLORA: Miss Boone is in bed.

DUDLEY: In bed ?

FLORA: Ja, je weet wel, lakens en dekens, boven.

DUDLEY: Aha, wel.....

FLORA: Ze zal u zeker niet ontvangen in bed ! Ze heeft zo haar principes over mannen in haar slaapkamer.

DUDLEY: Miss Iver dan maar.

FLORA: Zij is in de badkamer.

DUDLEY: Oh !

FLORA: Nee, het is niet wat u denkt. Ze neemt geen bad, ze wast alleen maar haar handen. Ze heeft in de tuin gewerkt. Ik heb haar verwittigd dat er een auto kwam aanrijden, dus ze zal wel niet lang wegblijven.

DUDLEY: Goed zo.

FLORA: Zet u toch neer, neem het gewicht van uw voeten.

DUDLEY: Dank u.

(Hij zet zich neer in de sofa)

FLORA: Wilt u iets drinken ?

DUDLEY: Wel, euh.....

FLORA: Waarom niet ? 't Is gratis.

DUDLEY: (glimlacht)

Whisky graag als jullie dat in huis hebben.

FLORA: (gaat naar het buffet)

Wij hebben alles. Zelfs dingen waar ik nog nooit van gehoord heb.
(ze schenkt een whisky in)

Water ?

DUDLEY: Een klein beetje.

FLORA: (brengt Dudley het glas)

U bent dus advocaat.

DUDLEY: (neemt het glas aan) Dank u. Ja. Hoe hebt u dat geraden ?

FLORA: Ik heb dat niet geraden. Miss Iver zei dat het haar advocaat

zou kunnen zijn, toen ik haar vertelde dat er een taxi kwam aange-
reden. U ziet er niet uit als een advocaat.

DUDLEY: Nee ?

FLORA: Alle advocaten die ik op tv gezien heb, zijn kaal, zo rond
als een ton, hebben lange bakkebaarden en ze hebben allemaal slaande
ruzie met de D.A.

DUDLEY: Er zijn geen D.A.'s in Engeland.

FLORA: Nee ? Er lopen er massa's rond in Amerika en ze willen alle-
maal gouverneur worden.

DUDLEY: (glimlacht) Er zijn ook geen gouverneurs in Engeland.

FLORA: Er is wel een groot verschil tussen Engeland en Amerika !

DUDLEY: Er is een groot verschil met de Amerikaanse televisie.
Maar er zijn hier wel sheriffs.

FLORA: (verrast) Echt ? Met 2 pistolen, te paard en dikke sigaren
aan het roken ?

DUDLEY: Nee. Het spijt me je te moeten teleurstellen. De meesten
zitten achter een bureau en dragen confectiepakken. Er zijn er een
paar die zelfs niet roken.

FLORA: Da's hetzelfde niet.

(Rhona Iver komt op. Ze is een vrouw van middelbare leeftijd en
goed gekleed.)

RHONA: Ah, Mr. Dudley - ik dacht al dat u het zou zijn toen Flora
zei dat er een wagen voor ons huis stopte.

DUDLEY: (staat op) Miss Iver. (ze geven elkaar een hand.)

RHONA: (kijkt naar het glas) Ik zie dat Flora goed voor u zorgde.
Als u me wilt verontschuldigen. Ik moet even kijken hoe het met Miss
Boone is.

DUDLEY: Natuurlijk.

RHONA: Flora, hou jij Mr. Dudley zolang gezelschap ?

FLORA: Ja, Miss Iver. (Rhona af.)

DUDLEY: Ben jij een Schotse ?

FLORA: Wie ? Ik ? Zie ik er misschien uit als een Schotse ?

DUDLEY: Nee, maar je naam klinkt Schots.

FLORA: Ah, dat komt door mijn moeder. Ze was een fan van Flora
Mc. Donald. Ze vond haar het toppunt van elegantie. Ze zegt dat ze de
eerste feministe was.

DUDLEY: Ik dacht dat Bodicea de eerste feministe was.

FLORA: Ik denk niet dat mijn moeder haar kent. En da's maar goed
ook. Stel je voor dat ik Bodicea zou heten: mijn troetelnaampje
zou Boa zijn.

DUDLEY: Ja, stel je voor.

FLORA: Wilt u nog wat whisky ?

DUDLEY: Neen, dank je.

FLORA: (neemt zijn glas) Ach kom, ik tank wel even bij.

(doet het) Ziezo. Trekt u het zich niet aan. Een glaasje meer of minder, dat kan hen allemaal niks schelen. Ze hebben net een grote som geërfd.

DUDLEY: O ja ? (Rhona komt op)

RHONA: Excuseert u mij dat ik u liet wachten, Mr. Dudley.

Je kunt gaan, Flora. (Flora geeft John zijn whisky en gaat af.)

Ik had gedacht dat u met de wagen zou komen.

DUDLEY: Nee, ik heb de trein genomen. Dat is minder vermoeiend dan op het spitsuur achter het stuur te zitten. Trouwens, ik moest deze papieren nog even doornemen.

(hij klopt op zijn aktentas)

RHONA: Ja, natuurlijk. Zijn ze nog problemen ?

DUDLEY: Neen, alles schijnt in orde te zijn.

RHONA: Prima. (neemt een pakje sigaretten van het buffet)

Wilt u een sigaret ? (als de acteur rookt, neemt hij een sigaret. Als hij niet rookt; schudt hij zijn hoofd.)

DUDLEY: U bent waarschijnlijk meer dan tevreden met de gulheid van uw vroegere werkgeefster.

RHONA: Het was een complete verrassing. Honderdduizend pond. Ik kan het nog altijd niet geloven.

DUDLEY: (haalt de papieren uit zijn aktentas) En toch is het zo. (glimlacht) Het is geen droom waaruit u zult ontwaken.

Maar u moet ook geen al te gekke dingen doen. Zelfs honderdduizend pond kan snel verdwijnen.

RHONA: (zet zich neer op de sofa)

We zullen geen gekke dingen doen. Gladys en ik zijn allebei heel praktisch. Verpleegsters horen nu eenmaal praktisch te zijn.

Het geld zal ons niet naar het hoofd stijgen. (glimlacht)

Wel, toch niet al te veel.

DUDLEY: Zullen u en Miss Boone samen blijven, of gaat u elk uw eigen weg nu u rijk bent ?

RHONA: Het geld maakt geen verschil. We hebben hier tien jaar samen gewerkt en we zijn goeie vriendinnen geworden.

DUDLEY: Had u verwacht dat Mrs Deeming u in haar testament zou zetten ?

RHONA: Ze had altijd gezegd dat er iets voor ons zou bij zijn, maar

zovéél hadden we niet verwacht.

DUDLEY: U wist niet hoe rijk ze was ?

RHONA: Nee, helemaal niet. We hadden hooguit 500 pond verwacht, meer niet.

DUDLEY: Maar u krijgt er honderdduizend en nadat alles geregeld is voor de erfenisrechten, gaat er nog vierhonderdduizend pond naar twee liefdadigheidsinstellingen. Zo is iedereen tevreden.

RHONA: Wij zijn in elk geval tevreden. Wilt u nog iets drinken ?

DUDLEY: Dank u.

(hij werpt een blik op zijn papieren)

En toch had u er bijna naast gegrepen.

RHONA: (verstart)

Hoe bedoelt u "er naast gegrepen" ?

DUDLEY: Ze heeft haar testament slechts enkele dagen voor haar dood veranderd. Ze wist waarschijnlijk dat ze niet lang meer zou leven, alhoewel ik niet vond dat ze eruit zag als iemand die, zou doodgaan.

RHONA: Hartkwalen zijn niet altijd uiterlijk waarneembaar - toch niet voor leken. Maar ze wist al sinds jaren dat ze elk moment kon sterven.

DUDLEY: Ik had haar nog nooit eerder gezien. Ze was één van mijn vaders' cliënten. Het was jaren geleden dat ze nog op het kantoor geweest was. Ze was nog jong van geest.

RHONA: Ze ging mee met haar tijd. Ze had een passie voor allerlei nieuwe uitvindingen. Ze was de eerste in het dorp die een telefoon had en ze telefoneerde toch zo graag met uw vader.

Wij waren ook de eerste in het dorp die een diepvries hadden.

We hadden al een televisie toen de meeste mensen die nog niet konden betalen. We hadden er zelfs drie.

DUDLEY: Wat ??? Drie televisies ?

RHONA: Er stond er een in Mrs. Deeming's slaapkamer. Miss Boone en ik hadden er één en dan was er nog een voor de meid.

DUDLEY: Een dame die van aanpakken wist. Maar nu, Miss Iver, moeten we toch de zaken afhandelen, of ik mis mijn laatste trein.

Ik heb de taxi gevraagd ruim op tijd te komen.

RHONA: Wat moet er nog precies gebeuren ? We waren erg verbaasd toen u opbelde. We dachten dat alles in orde was.

DUDLEY: (bladert door de papieren in zijn schoot)

Alles is in orde, behalve de overdracht van de akte van dit huis aan u en nog een paar papieren die moeten worden ondertekend.

Binnen enkele dagen zal de cheque voor de erfenis bij uw bank liggen.

(legt enkele papieren op tafel)

Miss Boone moet ook nog ondertekenen.

RHONA: Oh, wat erg. Gladys ligt in bed.

DUDLEY: Ze is toch niet ziek ?

RHONA: Jammer genoeg wel. Vanmiddag was haar maag van streek en daardoor heeft ze nu een aanval van migraine.

DUDLEY: Een migraine is erg pijnlijk en uitputtend.

RHONA: Voor het ogenblik is het zo erg dat ze geen licht kan verdragen. Ze ligt in haar kamer met de gordijnen dicht. Ze kan vanavond echt niet naar beneden komen, maar ik zal haar de papieren brengen, zodat ze ze kan ondertekenen.

DUDLEY: (doorzoekt zijn aktentas en kijkt verveeld) Dat zal niet gaan, vrees ik. Ik moet als getuige aanwezig zijn als ze tekent. Het belangrijkste formulier dat moet worden ondertekend, zit hier niet bij. Hoe kan Denise dat nu toch vergeten hebben ? Ze is meestal zo betrouwbaar.

RHONA: Nog een papier om te ondertekenen ?

DUDLEY: Ja, één dat ik moet ondertekenen in uw aanwezigheid. Mag ik even uw telefoon gebruiken ?

RHONA: Natuurlijk. (Dudley gaat naar de telefoon en draait een nummer) Mag ik deze papieren meenemen zodat Gladys ze kan ondertekenen ?

DUDLEY: Neen, dat is onmogelijk ! Ik moet haar zien tekenen, Miss Iver. (Rhona bijt op haar lip, staat op en gaat naar het raam. Het wordt langzaam donker)

(in de hoorn van de telefoon) Hallo ! Geen antwoord ?

Dank u. (hij legt de hoorn neer en trommelt ongedurig met zijn vingers op tafel.) Het ziet er naar uit dat ik morgen nog eens zal moeten langs komen, Miss Iver.

Tenzij mijn secretaresse zou gemerkt hebben dat ik het formulier vergeten heb en ermee onderweg is. Ze is heel efficiënt.

RHONA: Maar er komt geen andere trein uit Londen meer aan.

DUDLEY: Ze zou met de wagen kunnen komen, ziet u. Zij is dol op rijden - ik heb er een hekel aan. In ieder geval kunnen we deze papieren al laten tekenen, terwijl ik hier ben als getuige. Kan ik deze formulieren naar Miss Boone brengen ?

RHONA: Een vrouw heeft niet graag dat men haar ziet, als ze zich niet al te best voelt. Ook al is ze dan zestig.

DUDLEY: Dat begrijp ik wel, maar ik moet haar zien tekenen.

Als het vanavond niet past, keer ik morgen terug, alhoewel dat heel

ongelegen zou zijn voor mij. Ik heb namelijk een overvolle agenda voor morgen.

RHONA: Kunt u vannacht niet hier blijven ?

DUDLEY: (verwonderd)

Hier blijven ?

RHONA: Gladys zal zich morgen al veel beter voelen. U kunt dan de eerste trein naar London nemen.

DUDLEY: En ik zou mijn secretaresse thuis kunnen opbellen en vragen of ze dat formulier vanavond nog of morgenvroeg kan brengen. Als ze het morgen brengt, kan ik met haar terugrijden.

RHONA: Da's dan geregeld.

(ze gaat naar de deur en roept)

Flora, kom eens even.

DUDLEY: Ik heb geen.....

RHONA: ..... pyama bij. Daar kunnen we wel voor zorgen.

(Flora komt op)

FLORA: Ja, Miss Iver ?

RHONA: Flora, Mr. Dudley blijft vannacht hier slapen.

(Flora zet grote ogen op van verbazing)

RHONA: Wanneer Miss Boone zich morgen beter voelt, moeten er enkele papieren ondertekend worden. Ik zal eens kijken of ik een pyama en een tandenborstel kan vinden voor u.

(ze gaat naar de deur)

Maak jij de logeerkamer in orde ?

(Rhona gaat af)

FLORA: U blijft dus slapen - da's goed nieuws.

DUDLEY: Dat is helemaal geen goed nieuws, jongedame. Het is heel vervelend.

FLORA: U slaapt in de kamer naast de mijne. Het zou wel eens heel prettig kunnen worden.

DUDLEY: Pardon ?

FLORA: Wel, ik bedoel - als u vannacht soms zin zou hebben in iets - een drankje..... of.....of.....

DUDLEY: Ik zal geen zin hebben in een drankje.

FLORA: Het zou kunnen dat u met iemand wilt praten. Je weet nooit. Klopt u dan maar gerust op de muur.

DUDLEY: Dat is heel vriendelijk van je, maar ik denk het niet.

FLORA: Ik zal u uw ontbijt brengen.

DUDLEY: Dank je, maar dat zal niet nodig zijn.

FLORA: Ik durf wedden dat u er fantastisch uit ziet in bed.

(ze gaat naar de deur, draait zich om en grinnikt) Met uw haar in de war; echt om te knuffelen.

(Flora gaat af. Dudley schudt zijn hoofd en glimlacht)

(Rhona komt op.)

RHONA: Zo, Mr. Dudley, alles ligt voor u klaar. Flora zal het dan wel in uw kamer leggen, wanneer ze het bed heeft opgemaakt.

DUDLEY: Dank u.

RHONA: Weet u zeker dat ik deze papieren niet naar Gladys kan brengen? Per slot van rekening - (met een glimlach) - niemand zou toch weten dat u er niet echt bij was, is het niet?

DUDLEY: Ik zou het weten, Miss Iver. Zoiets wordt niet gedaan.

RHONA: (haalt haar schouders op) Goed dan.

DUDLEY: Mag ik nog eens even telefoneren? Als ik mijn secretaresse thuis kan bereiken, kan ze mij dit formulier morgen vroeg komen brengen.

RHONA: (gebaart naar de telefoon) Gaat uw gang. (Rhona gaat af.) (Dudley draait een nummer, luistert enkele ogenblikken en legt dan de hoorn op de haak.)

DUDLEY: Verdomme. (hij drinkt de rest van zijn whisky op en gaat naar het raam.) Verdomme toch.

(Flora komt op.)

FLORA: Hé, kijk! Er stapt een knappe griet uit haar wagen.

Komt ze voor u, meester?

DUDLEY: Dat zou Denise kunnen zijn - Miss Talbot, mijn secretaresse. Dan is er toch al één probleem van de baan.

FLORA: Blijft zij ook slapen?

DUDLEY: Nee, natuurlijk niet.

FLORA: (grinnikt) Interessant! (Flora af. Rhona komt op.)

RHONA: Hebt u uw secretaresse kunnen.....

DUDLEY: Nee - maar Flora zegt dat er zojuist een jongedame gearriveerd is. Zij zou het kunnen zijn.

RHONA: (gaat naar de deur) Dat zou heel goed uitkomen, niet?

(Flora komt op)

FLORA: Een zekere Miss Talbot voor Mr. Dudley.

(Denise Talbot komt op. Ze is een aantrekkelijke jonge vrouw. Ze is deftig en zakelijk gekleed. Flora gaat af)

DENISE: Miss Iver, het spijt me dat ik op dit uur nog bij u kom binnenvallen, maar.....

DUDLEY: Kom je het formulier brengen dat ik vergeten had?

DENISE: (haalt een enveloppe uit haar tas)

Ja. Toen ik het op je bureau zag liggen, besepte ik dat je het vergeten had. Ik ben direct in mijn wagen gesprongen.

RHONA: Dat hebt u heel snel gedaan.

DENISE: (glimlacht)

Dat vonden de politiemannen die ik onderweg ben tegengekomen ook. (tegen Dudley) Oh ja, er is nog iets anders.....

RHONA: Ik zal u maar alleen laten, dan kunt u rustig alle zaken afhandelen. U roept me maar als u me nodig heeft.

Wilt u een kopje thee, Miss Talbot ?

DENISE: Heel graag.

RHONA: Ik zal het Flora laten brengen.

(Rhona af)

DENISE: Het spijt me zo, John. Het is mijn schuld. Ik had nog eens moeten nagaan of alles in je aktentas zat.

DUDLEY: Trek het je niet aan. Je hebt je boete al gedaan door het direct naar hier te brengen.

(ze gaan naar elkaar en kussen elkaar)

En dat is je beloning.

DENISE: (Maakt een buiging)

U bent al te vriendelijk, sir. Dat had ik helemaal niet verwacht. (lacht)

DUDLEY: (grinnikt)

Dat zal wel ! Er was nog iets zei je ?

DENISE: Oh ja, rechter Chalmers wil je morgenmiddag om één uur spreken op zijn kantoor. Het gaat over de Bristow-affaire.

DUDLEY: Aha, het proces gaat niet door ? Dan ben ik het hele weekend vrij.

DENISE: Je zou eens wat moeten uitblazen - en ik weet al waar we zullen naar toe gaan.

DUDLEY: (glimlacht) Wij ? En als ik nu liever alleen ga ?

DENISE: Heb het lef eens ! Mij raak je niet meer kwijt. Knoop dat maar goed in je oren.

DUDLEY: Hou zou ik dat ooit kunnen vergeten ?

(ze kussen elkaar)

DENISE: Ik wou dat jij echt van mij was. Je vrouw wil nog altijd niet scheiden, zeker ?

DUDLEY: (zucht) Ze was er wel toe bereid, maar toen ze hoorde dat er iets is tussen ons, is ze van mening veranderd.

Ze heeft de goeie manier gevonden om me pijn te doen.

Ze zal nu wel in haar vuistje zitten lachen.

DENISE: Ik zou haar wel de ogen kunnen uitkrabben. Ze moet jou al in geen tien jaar meer, maar toch wil ze je niet aan een ander afstaan.

DUDLEY: Het lijkt wel of ik één of ander kostbaar juweel ben.

DENISE: Inderdaad, je bent een juweeltje. Waarom ben je eigenlijk met haar getrouwd ?

DUDLEY: Omdat ik twintig jaar jonger was en omdat ze heel knap was.

DENISE: Mannen ! Ze zijn allemaal gelijk ! Waarom heb ik jou niet eerst ontmoet.

DUDLEY: Dat zou er niets aan veranderd hebben.

DENISE: En waarom niet ?

DUDLEY: Omdat jij twintig jaar geleden nog altijd rondliep met sokjes, in een turnclub zat en mij stokoud zou gevonden hebben.

DENISE: (lacht) Heel waarschijnlijk wel. Ik herinner me dat ik veel liever een jongen was geweest. Nu ben ik natuurlijk blij dat ik een meisje ben. Als ik niet met je kan trouwen, dan zijn we verloofd tot ze van mening verandert of doodgaat.

DUDLEY: Zonder boterbriefje ?

DENISE: (slaat de armen om hem heen) Dat boterbriefje heb ik niet nodig. Ik blijf bij je tot ik dood ga - en dan nog.

DUDLEY: (streelt haar gezicht) Ik word er verlegen van.

DENISE: Dat is helemaal niet nodig. Ik hou van je en jij houdt van mij en daar ben ik heel trots op, (ze kussen elkaar)
(Flora komt binnen met de thee, ziet dat ze elkaar kussen en fluit.
Denise en Dudley uit elkaar)

FLORA: Kijk eens aan zeg !

DUDLEY: Sorry, Flora.

FLORA: Wil ik eventjes naar buiten gaan en opnieuw binnenkomen ?

DUDLEY: (streng) Waarom heb je niet geklopt ?

FLORA: Met dit dienblad in mijn handen ? (tegen Denise) Miss Iver zei dat u een kopje thee lustte.

DENISE: Ja, dank je, graag.

FLORA: Mijn twee chefs leven er op. Je zou niet zeggen dat ze gediplomeerde verpleegsters zijn. Ze denken dat je buikpijn, een gebroken hart en al de rest kan genezen met een kopje thee. (Flora zet het dienblad op het koffietafeltje en schenkt thee uit.) Ik heb ook een kopje voor u meegebracht, meester, voor als u ook wat thee wilt.

FLORA: Ik heb ook een pyama voor u gevonden. Ik heb die in de kamer

tegenover de trap gelegd. Mijn kamer is er vlak naast.

(Denise kijkt verrast)

DUDLEY: Dank je.

FLORA: Er is ook tandpasta en een nieuwe tandenborstel. Maar we hebben geen scheerapparaat - wij gebruiken dat niet.

DULEY: Dank je.

FLORA: Als u nog iets anders nodig hebt, roep me dan maar.....

(Flora gaat heupwiegend af)

DENISE: Blijf jij hier slapen, John? Je hebt je oog toch niet laten vallen op één van de twee nieuwe erfgenamen?

DUDLEY: (grinnikt) Nee!

DENISE: (gaat zitten en drinkt) Ik zou het je niet kwalijk nemen. Je zou bijna alles doen om honderdduizend pond te krijgen.

DUDLEY: (neemt zijn kopje) Je zou gelijk kunnen hebben, maar je hebt het verkeerd voor.

DENISE: Het is professioneel gezien niet toegestaan dat een advocaat met zijn cliënte slaapt - ik bedoel dat hij in hetzelfde huis slaapt als zijn cliënte.

DUDLEY: Het is niet toegestaan te doen wat zij willen dat ik doen....

DENISE: (fluit) Ik zou er goed aan doen om te proberen een nachtjapon te pakken te krijgen. Dan kan ik vanacht een oogje in het zeil houden.

DUDLEY: Nee, dat is het niet. Miss Boone heeft last van haar maag en heeft een aanval van migraine. Ze wil niet dat ik met de papieren naar haar slaapkamer ga.

DENISE: Dat is toch logisch. Ik zou ook niet willen dat een man mij zo ziet. Waarom kan Miss Iver ze haar niet geven om te tekenen?

DUDLEY: Omdat ik niet kan getuigen dat ze getekend heeft als ik dat inderdaad niet gezien heb.

DENISE: Maar niemand weet dat toch!

DUDLEY: Vrouwen! Miss Iver, een doodeerlijke vrouw, zei net hetzelfde.

DENISE: Dus je blijft hier slapen, in de hoop dat ze morgen beter zal zijn?

DUDLEY: Volgens wat ze me gezegd hebben is ze de dag na één van haar aanvallen, weer fit. Ik neem dan de trein terug en ben vóór lunchtijd in Londen. Als je de ouwe Chalmers wil verwittigen dat ik naar zijn kantoor zal komen op het afgesproken uur?

DENISE: Ik zal het hem zeggen.

(gaat naar het raam. Het is donker geworden.)

Ik dacht dat we samen naar huis zouden gaan. Jammer.
Je hebt hier waarschijnlijk over dag een mooi uitzicht.

DUDLEY: (komt achter haar te staan)

Ja.

DENISE: Ik zal ook een oude rijke dame zoeken om te verzorgen.
Als ik dan een grote som geld krijg, ga ik op pensioen.

DUDLEY: Je zou daar wel eens tien jaar mogen op wachten, zoals deze twee hier.

DENISE: In dat geval wil ik een voorschot.
(draait zich naar hem om) Ik wil nu zelfs een voorschot.
Een opkikkertje voor de lange weg terug.

DUDLEY: (neemt haar in zijn armen) One for the road ?

DENISE: Mmmmm !

(ze kussen elkaar)

(De tuindeuren vliegen open en Sylvia Dudley staat in het deurgat.
Ze is wat ouder dan Denise. Ze is hard, bitter en neurotisch)

(Denise en Dudley schrikken en gaan een stap achteruit)

SILVIA: Wat een aandoenlijk tafereeltje !

DUDLEY: Sylvia ! Wat kom jij hier in 's hemelsnaam doen ?

SYLVIA: Het ziet er naar uit dat ik hier de spelbreekster ben en
maar juist op tijd ook ! Wat een gezellig liefdesnestje hebben jullie
hier zeg.

DUDLEY: Dit is het huis van een cliënte. Ik vroeg je wat je.....

SYLVIA: ..... hier komt doen ? Wel, dat is een heel interessant
verhaal. (Sylvia gaat zitten op de leuning van de zetel, naast de
tuindeuren. Dudley gaat naar de open haard. Sylvia neemt een pakje
sigaretten uit haar tas en laat haar tas open staan.)

Toevallig zag ik dat je op de trein stapte. Toen ik langs je kantoor
kwam, zag ik dat je secretaresse hier, je liefje, je bedopwarmster,
of hoe je haar ook wilt noemen, naar buiten rende. Ze sprong in haar
auto en reeds weg.

Aha, dacht ik, een geheime opdracht ! Dus ik glipte je kantoor binnen
en het meisje daar gaf me dit adres.

En hier ben ik dan !

(ze steekt een sigaret op)

DENISE: Ik hoop dat je tevreden bent.

SYLVIA: (opgewekt) Oh ja, ik ben heel tevreden. Ik heb alles gezien
wat ik verwacht had.

DUDLEY: Luister eens.....

SYLVIA: (tegen Denise. Doet alsof ze Dudley niet hoort)